

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Martina Jachury a soudkyň Mgr. Zdeňky Burdové a Mgr. Jitky Stibralové ve věci

žalobkyně: **Sallerova výstavba Emporium II k.s.**, IČO: 27266303
sídlem Obchodní zóna 266, 431 11 Otvice
zastoupený Ass. jur. Denisem Riedigerem, usazeným evropským advokátem
sídlem Rašínovo nábřeží 1696/66, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **UNITED BAKERIES a.s.**, IČO 28976231
sídlem Pekařská 598/1, 155 00 Praha 5
zastoupený advokátem JUDr. Pavlem Dejlem, LL.M., Ph.D.
sídlem Jungmannova 745/24, 110 00 Praha

o zaplacení 452 909 Kč s příslušenstvím,

k odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 9. 10. 2023 č. j. 28 C 267/2014-876, po částečném zrušení rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 6. 2024, č.j. 16 Co 158/2024-931, rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 1. 4. 2025, č. j. 28 Cdo 3048/2024-979,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku I v rozsahu 452 909 Kč s příslušenstvím mění tak, že se žaloba v tomto rozsahu zamítá.
- II. Žalobkyně je povinna nahradit žalované náklady řízení před soudy obou stupňů ve výši 773 178 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalované.

III. Ve výroku IV se rozsudek mění jen tak, že výše náhrady nákladů řízení státu je 17 778 Kč; jinak se v tomto výroku potvrzuje.

Ve výroku V se rozsudek mění jen tak, že výše náhrady nákladů řízení státu je 5 925 Kč; jinak se v tomto výroku potvrzuje.

Odůvodnění:

- Shora označeným rozsudkem soud prvního stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni částku 9 221 592 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % p. a. z této částky za dobu od 9. 9. 2014 do zaplacení do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok I.) a zamítl žalobu v části, v níž se žalobkyně domáhala zaplacení částky 23 504 243,96 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % p. a. z této částky za dobu od 9. 9. 2014 do zaplacení (výrok II.). Současně uložil žalobkyni povinnost zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení částku 582 182 Kč k rukám jejího právního zástupce (výrok III.) a uložil oběma účastnicím povinnost nahradit České republice jí vynaložené náklady řízení (výroky IV. a V.). Žalobkyni bylo uloženo zaplatit částku 17 067 Kč, žalované bylo uloženo zaplatit částku 6 637 Kč.
- Takto bylo rozhodnuto o žalobním návrhu došlém soudu dne 30. 6. 2014 na zaplacení částky 32 725 835,96 Kč s příslušenstvím, představující bezdůvodného obohacení získaného žalovanou na úkor žalobkyně užitím jejích dále specifikovaných pozemků v období od 1. 4. 2010 do 31. 12. 2013 bez právního důvodu. Dle žalobkyně žalovaná užívá (a v rozhodné době užívala) následující pozemky v k. ú.,xxx, obec xxx, které jsou (a v rozhodné době byly) ve vlastnictví žalobkyně: parc. č. xxx, parc. č. xxx, parc. č. xxx, parc. č. xxx, parc. č. xxx, parc. č. xxx, parc. č. xxx, parc. č. xxx, parc. č. xxx, parc. č. xxx, parc. č. xxx, parc. č. xxx, parc. č. xxx, parc. č. xxx, parc. č. xxx a parc. č. xxx (celkem o rozloze 47 672 m²).
- K odvolání žalobkyně a žalované odvolací soud rozsudkem ze dne 11.6.2024, č.j. 16 Co 158/2024-931 rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I v napadeném rozsahu 1 027 019 Kč s příslušenstvím změnil tak, že žaloba se v rozsahu 574 110 Kč s příslušenstvím zamítá; jinak v rozsahu 452 909 Kč s příslušenstvím výrok i potvrdil. Ve výroku II. rozsudek soudu prvního stupně potvrdil. Ve výroku III uložil žalobkyni povinnost nahradit žalované náklady řízení před soudy obou stupňů ve výši 614 684 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalované. Výrokem VI. změnil ve výroku IV rozsudek soudu prvního stupně jen tak, že výše náhrady nákladů řízení státu je 17 541 Kč; jinak jej v tomto výroku potvrdil. Výrokem V. změnil rozsudek soudu prvního stupně jen tak, že výše náhrady nákladů řízení státu je 6 163 Kč; jinak jej v tomto výroku potvrdil.
- K dovolání žalované Nejvyšší soud rozsudkem ze dne 1. 4. 2025, č.j. 28 Cdo 3048/2024 – 979 rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 6. 2024, č.j. 16 Co 158/2024-931 ve výroku I v potvrzující části týkající se částky 452 909 Kč s příslušenstvím a výrocih III, IV a V zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu v tomto rozsahu k dalšímu řízení. Dovolání žalované shledal přípustným v části, v němž namítala promlčení práva na učinění výzvy k plnění ochuzeným ve vztahu k obohacenému a nemožnost přiznat ochuzenému nesplatný závazek z bezdůvodného obohacení Shledal, že odvolací soud zjevně pomínil námitky žalované formulované již v odvolání proti rozsudku obvodního soudu, jimiž brojila proti přiznání práva žalobkyni na vydání bezdůvodného obohacení i za období od 30. 6. 2010 do 8. 8. 2010, nebyl-li by požadovaný dluh z bezdůvodného obohacení v řečeném období splatný. Popsané argumenty odůvodnění napadeného rozhodnutí nikterak nevypořádal. Zavázal odvolací soud, aby neopomenul zohlednit ve smyslu § 13 o. z. i závěry vtělené do rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 10. 2024, č. j. 72 Co 173/2024-1370, jenž se zabýval obdobným sporem mezi týmiž účastníky
- Mezi účastníky nebylo sporu o tom, že žalovaná užívá (a v rozhodném období užívala) pozemky pod oploceným areálem, v němž se nacházejí budovy v jejím vlastnictví (par. č. xxx, xxx, xxx, xxx, xxx, xxx, xxx), a dále pozemek parc. č. xxx vně areálu, kde je trafostanice v jejím vlastnictví, tj.

pozemky o celkové rozloze 30 414 m². Sporné nebylo ani to, že žalovanou k užívání těchto pozemků v rozhodné době neopravňoval žádný právní titul. Ve věci již byla i předchozími rozhodnutími vyřešena otázka, že opodstatněný je pouze požadavek žalobkyně na vydání bezdůvodného obohacení za užití pozemků o rozloze 30 414 m², tj. pozemků parc. č. xxx xxx xxx, xxx, xxx, xxx, xxx a xxx, vše v katastrálním území xxx. Taktéž byla vyřešena i výše bezdůvodného obohacení za užívání těchto pozemků. Při zjištění obvyklého nájemného za užívání předmětných pozemků žalovanou v rozhodné době soud prvního stupně i soud odvolací vyšel ze znaleckého posudku znalecké kanceláře Kreston A&CE Consulting s.r.o. č. 2457/22 ze dne 9. 11. 2022, č. 4258/22 ze dne 3. 11. 2022, č. 4259/22 ze dne 7. 11. 2022 a č. 4260 ze dne 8. 11. 2022, který předložila žalovaná, a o výsledcích zpracovatelů tohoto posudku. Podle tohoto znaleckého posudku odpovídá výše obvyklého nájemného za užívání předmětných pozemků k rozhodným účelům a v rozhodném období v částce 9 221 592 Kč

6. Výrok o nákladech řízení ve vztahu mezi účastnicemi vyšel z § 142 odst. 2 o. s. ř. Soud prvního stupně přiznal náklady řízení převážně úspěšné žalované v rozsahu 44 % (rozdíl poměru úspěchu 72 % a poměru neúspěchu žalovaného 28 % ve sporu).
7. Výroky o nákladech řízení ve vztahu mezi účastnicemi a státem vycházejí z § 148 odst. 1 o. s. ř. Oběma účastnicím byla uložena povinnost zaplatit státu vynaložené náklady v poměru, který odpovídá poměru jejich neúspěchu ve věci (žalobkyně 72 % a žalovaná 28 %). Náklady státu činily 23 704 Kč.
8. Rozsudek napadla žalobkyně včasným odvoláním v zamítavém výroku II. (a v navazujících výrocích o nákladech řízení III. a IV.). O odvolání žalobkyně již bylo pravomocně rozhodnuto co do výroku II. rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 11. 6. 2024, č.j. 16 Co 158/2024-931 tak, že zamítavý výrok byl zcela potvrzen (výše bod 3).
9. Rozsudek napadla i žalovaná včasným odvoláním ve vyhovujícím výroku I. v částce 1 027 019 Kč s příslušenstvím (a v navazujících výrocích o nákladech řízení III. a IV. a V.). Co do rozsahu částky 574 110 Kč s příslušenstvím byl Městským soudem v Praze rozsudkem ze dne 11. 6. 2024, č.j. 16 Co 158/2024-931 pravomocně změněn tak, že se zamítá; v rozsahu 452 909 Kč s příslušenstvím potvrzen (v této části zrušen Nejvyšším soudem rozsudkem ze dne 1. 4. 2025, č.j. 28 Cdo 3048/2024-979) – viz výše bod 3 a 4. Odvolání již jen tak směřuje co výše bezdůvodného obohacení za užívání pozemků v období od 30. 6. 2010 do 8. 9. 2010. Žalovaná namítla, že soud prvního stupně věc nesprávně právně posoudil. Nevypořádal se vůbec s námitkou žalované o částečném promlčení nároků uplatňovaných žalobkyní za období od 30. 6. 2010 do 8. 9. 2010. Žalobkyně neučinila žádnou výzvu ve vztahu k žalované, prvním okamžikem uplatnění nároku z bezdůvodného obohacení bylo tak doručení žaloby ze strany soudu dne 9. 9. 2014, tímto se nároky žalobkyně staly splatnými. Žaloba byla žalované doručena až po uplynutí čtyřleté promlčecí lhůty k učinění úkonu výzvy, došlo tak k promlčení nároků žalobkyně na bezdůvodné obohacení za období od 30. 6. 2010 do 8. 9. 2010. Žalovaná navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I změnil v částce 452 909 Kč s příslušenstvím tak, že žalobu v této části zamítne.
10. Dále žalovaná namítla, že odvolací v rozsudku ze dne 11. 6. 2024, č.j. 16 Co 158/2024-931 rozhodl nesprávně o nákladech řízení. Předmětem prvostupňového řízení byl nárok žalobkyně na zaplacení 32 725 835,96 Kč s příslušenstvím, předmětem navazujícího odvolacího řízení nárok žalobkyně na zaplacení 24 531 262,96 Kč s příslušenstvím. Poměr úspěchu žalované ku úspěchu žalobkyně vyčíslil odvolací soud jak za prvostupňové, tak za odvolací řízení ve výši 78 % ku 26 % a v návaznosti na to dovodil, že má žalovaná nárok na náhradu nákladů jak prvostupňového, tak odvolacího řízení v rozsahu 48 %. Žalovaná však byla v odvolacím řízení úspěšná v rozsahu celých 98 % (z celkových 24 531 262,96 Kč úspěšná ve výši 23 957 152,96 Kč). Za odvolací řízení by jí měla být přiznána náhrada nákladů v rozsahu 96 % vynaložených nákladů, bude-li úspěšná i v částce 452 909 Kč v rozsahu 100 % vynaložených nákladů. Učinila 3 úkony právní služby v tarifní

hodnotě 54 140 Kč za úkon, odvolací soud bez zdůvodnění přiznal pouze 2 úkony. Za prvostupňové řízení by jí měla být přiznána náhrada 50 % vynaložených nákladů. V prvostupňovém řízení učinila celkem 25 úkonů právní služby v tarifní hodnotě 57 420 Kč za úkon. Odvolací soud přiznal pouze 16 úkonů, žalovaná namítá, že není důvodem odepření náhrady nákladů za některá vyjádření, k nimž nebylo soudem explicitně vyzvána. Navrhla, aby odvolací soud změnil rozsudek soudu prvního stupně tak ve výroku III, že přizná žalovaná 50 % vzniklých nákladů, včetně nákladů za 25 úkonů právní služby a plnou náhradu nákladů odvolacího řízení za všechny úkony právní služby.

11. Žalobkyně se k odvolání žalované vyjádřila tak, že formální výzvy by v období před podáním žaloby neměly žádné účinky, neboť žalovaná již od roku 2009 aktivně zpochybňovala jakékoliv nároky žalobkyně vůči ní. Žalovaná zahájila v roce 2009 řízení o určení vlastnického práva k pozemkům vedené u Obvodního soudu pro Prahu 5 pod sp. zn. 18 C 190/2009. Námitka žalované je tak v rozporu s dobrými mravy. Ohledně rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 1. 4. 2025, č.j. 28 Cdo 3048/2024-979 uvedla, že pouze shledal, že není dáno adekvátní právní posouzení, proto nemá co přezkoumávat. Odvolací soud tak není zavázán právním názorem soudu dovolacího. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 10. 2024, č.j. 72 Co 173/224-1370 byl ze strany žalobkyně napaden dovoláním. Navíc je zde podstatná odlišnost, kdy v tomto řízení byla žaloba ohledně bezdůvodného obohacení za období od 4. 1. 2020 do 31. 3. 2010 podána u soudu dne 29. 8. 2013, avšak žalované doručena až dne 11. 3. 2020. Dle žalobkyně má vliv nevyzvání žalované strany na maximálně příslušenství pohledávky, a nikoliv na pohledávku samotnou. Navrhla tedy potvrzení rozsudku soudu prvního stupně v napadené části v rozsahu 452 909 Kč s příslušenstvím.
12. Odvolací soud dle § 212 a § 212a o. s. ř. přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně v napadeném rozsahu včetně řízení, které vydání rozsudku předcházelo, a došel k závěru, že odvolání žalované do výroku I v rozsahu 452 909 Kč s příslušenstvím je důvodné.
13. Dle § 3 028 odst. 3 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „o.z.“) práva a povinnosti účastníků se řídí dosavadními právními předpisy, tj. zákonem č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník (dále jen „obch. zák.“), popřípadě zákonem č. 40/1964 Sb., občanským zákoníkem, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále „obč. zák.“), neboť ke vzniku práva na vydání bezdůvodného obohacení mělo dojít před 1. 1. 2014.
14. Podle § 340 odst. 2 obch. zák. není-li doba plnění ve smlouvě určena, je věřitel oprávněn požadovat plnění závazku ihned po uzavření smlouvy a dlužník je povinen závazek splnit bez zbytečného odkladu poté, kdy byl věřitelem o plnění požádán.
15. Podle § 391 obch. zák. u práv vymahatelných u soudu začíná běžet promlčecí doba ode dne, kdy právo mohlo být uplatněno u soudu, nestanoví-li tento zákon něco jiného (odstavec první). U práv uskutečnit právní úkon běží promlčecí doba ode dne, kdy právní úkon mohl být učiněn, nestanoví-li tento zákon něco jiného (odstavec druhý).
16. Podle § 397 obch. zák. nestanoví-li zákon pro jednotlivá práva jinak, činí promlčecí doba čtyři roky.
17. Předně odvolací soud má za to, že práva, na která se promlčení vztahuje, mohou být různého druhu. Zde jde o právo uskutečnit právní úkon (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 6. 2015, sp. zn. 32 Cdo 2076/2013), resp. učinit výzvu k vydání bezdůvodného obohacení. Dále odvolací soud připomíná konstantní judikaturu Nejvyššího soudu v tom, že bezdůvodné obohacení patří mezi nároky, u nichž není zákonnou úpravou stanovena splatnost pohledávek vzniklých z tohoto právního titulu, a doba plnění je u nich obvykle vázána na výzvu věřitele podle § 563 obč. zák., respektive § 340 odst. 2 obch. zák.; teprve výzvou k plnění se tak dluh z bezdůvodného obohacení stává splatným a dlužník je povinen splnit jej prvního dne poté, kdy byl o plnění věřitelem požádán (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 1. 2023, sp. zn. 27 Cdo 2356/2022, ze dne 24. 1. 2023, sp. zn. 27 Cdo 2045/2022, a ze dne 18. 12. 2024, sp. zn. 23 Cdo 2932/2024

nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 10. 2013, sp. zn.31 Cdo 3881/2009, ze dne 26. 5. 2020, sp. zn. 27 Cdo 3232/2018), přičemž za kvalifikovanou výzvu se považuje rovněž žaloba, a to v rozsahu, v jakém v ní byl požadavek vyčíslen (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 2. 7. 2018, sp. zn. 28 Cdo 5099/2017, ze dne 31. 7. 2014, sp. zn. 25 Cdo 1628/2013). Avšak kvalifikovaná výzva obsažená žalobě jako hmotněprávní úkon je vůči ostatním účastníkům účinná až od okamžiku, kdy se o ní v řízení dozvěděli, v tomto případě doručením písemného podání soudem (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 11. 2014, sp. zn. 23 Cdo 1992/2014).

18. Nebyla-li tedy žalovaná žalobkyní vyzvána před podáním žaloby v této věci ke splnění dluhu z bezdůvodného obohacení, je třeba za kvalifikovanou upomínku žalobkyně považovat žalobu, jejíž účinky nastaly ne doručením soudu dne 30. 6. 2010, ale jejím doručením žalované dne 9. 9. 2014. Žalobkyně požaduje vydání bezdůvodného obohacení v rozsahu 452 909 Kč za období od 30. 6. 2010 do 8. 9. 2010. Námitka promlčení vznesená žalovanou ve vztahu k právu žalobkyně požádat o plnění z bezdůvodného obohacení za období od 30. 6. 2010 do 8. 9. 2010 byla vznesena důvodně. Promlčecí doba čtyř let (§ 397 obch. zák.) začala běžet, kdy žalobkyně mohla hmotněprávní úkon spočívající v kvalifikované výzvě k plnění žalované z bezdůvodného obohacení za uvedené období uskutečnit poprvé (§ 391 odst. 2 obch. zák.). Nebylo prokázáno, že by žalobkyně kvalifikovanou výzvu vůči žalované učinila mimo soudní řízení, proto tak učinila až v žalobě doručené žalované dne 9. 9. 2014. Bylo tak učiněno až po uplynutí čtyřleté promlčecí lhůty, poslední den lhůty dne 8. 9. 2010, a proto k němu s ohledem na vznesenou námitku promlčení ze strany žalované nelze při rozhodování ve věci samé přihlížet. Odvolací soud tento závěr vyslovil ve shodě se závěry vtělenými do rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 10. 2024, č. j. 72 Co 173/2024-1370, jenž se zabýval obdobným sporem mezi týmiž účastníky, a od kterého se nemá důvod odchylovat. Je-li totiž vznesena námitka promlčení práva provést určitý právní úkon důvodně, pak hmotněprávní důsledek spočívá v tom, že k takovému opožděnému úkonu se nepřihlíží, jeho účinky jsou nulitní. V rovněž procesní to má za následek, že soud rozhodne právě podle stavu, jako by k opožděnému právnímu jednání nedošlo, a promlčení práva na provedení tohoto právního úkonu konstatuje v důvodech svého rozhodnutí (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 8. 2013, č.j. 26 Cdo1817/2013).
19. Vznesení námítky promlčení žalovanou dobrým mravům dle odvolacího soudu neodporuje; nejedná se o zneužití práva na úkor žalobkyně, které marné uplynutí promlčecí doby žalovaná nezavinila. Odvolací soud poukazuje, že z hlediska judikatury dobrými mravy se rozumí souhrn společenských, kulturních a mravních norem, jež v historickém vývoji osvědčují jistou neměnnost, vystihují podstatné historické tendence, jsou sdíleny rozhodující částí společnosti a mají povahu norem základních. Těmto normám zásadně neodporuje, namítá-li někdo promlčení práva uplatňovaného vůči němu, neboť institut promlčení přispívá k jistotě v právních vztazích, je institutem zákonným, a tedy použitelným ve vztahu k jakémukoliv právu, které se podle zákona promlčuje. Fungování systému psaného práva je založeno zejména na důsledném dodržování pravidel vyplývajících z právních předpisů a korektiv dobrých mravů nesmí být na újmu principu právní jistoty a nesmí nepřiměřeně oslabovat subjektivní práva účastníků vyplývající z právních norem (Švestka, Spáčil, Škárová, Hulmák a kol. 2009, str. 70, bod 13). Uplatnění promlčecí námítky se přičilo dobrým mravům a zakládalo důvod pro postup soudu podle § 3 odst. 1 občanského zákoníku tedy platného jen v těch výjimečných případech, kdy bylo výrazem zneužití práva na úkor účastníka, který marné uplynutí promlčecí lhůty ničím nezavinil, a vůči němu se takové situace zániku nároků v důsledku promlčení byl nepřiměřeně tvrdým postihem ve srovnání s rozsahem a charakterem jím uplatňovaného práva a s důvody, pro které své právo včas neuplatnil. Tyto okolnosti přitom musely být naplněny v takové výjimečné intenzitě, aby byl odůvodněn tak významný zásah do principu právní jistoty, jakým je odeprání práva uplatnit námitku promlčení. Uplatnění námítky promlčení v rozporu s dobrými mravy nebylo shledáno ani v případech, kdy nový občanský zákoník při hodnocení uplatnění námítky promlčení věští pozornost než soulad s dobrými mravy § 2 odst. 3 o. z. věnuje principu poctivosti, ochrany dobré víry a zakazuje zjevné

zneužití práva § 6 až 8 o.z. Odvolací soud poukazuje na to, že zde nejsou naplněny podmínky toho, že by námitka promlčení ze strany žalované byla v rozporu s dobrými mravy. Žalobkyně netvrdila významné okolnosti na její straně, které by bránily uplatnění jejího nároku včas. Odvolací soud má tak za to, že nic nebránilo žalobkyni uplatnit svůj nárok včas.

20. Odvolací soud proto postupem dle § 220 odst. 1 písm. a) o.s.ř. rozsudek soudu prvního stupně změnil ve výroku I v rozsahu 452 909 Kč s příslušenstvím tak, že se žaloba v tomto rozsahu zamítá.
21. V řízení došlo ke změně rozsudku soudu prvního stupně, odvolací soud proto dle § 224 odst. 2 o. s. ř. rozhodl o nákladech řízení ve vztahu mezi žalobkyní a žalovanou před soudy všech stupňů dle § 142 odst. 2 podle poměru úspěchu ve věci (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2021, sp.zn. ÚS 2890/20).
22. Žalobkyně v prvostupňovém řízení z celkové částky 32 725 835,96 Kč byla úspěšná co do částky 8 647 482 Kč, úspěch ve výši 25 % a neúspěch ve výši 75 %, poměr úspěchu žalované tak činí $75 - 20 = 50$ %. Náklady řízení tvoří odměna za zastupování advokátem dle § 6 odst. 1 a § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu (dále jen „a. t.“) ve výši 57 420 Kč z tarifní hodnoty 32 725 835,96 Kč za 14 úkonů právní služby (přípravu a převzetí právního zastoupení, kvalifikované vyjádření žalované ze dne 22.9.2014, vyjádření žalované ze dne 1. 12. 2022, celkem 7 x účast na jednání soudu, dne 15.6.2020, 5. 12. 2022, 13.2.2023, 31. 5. 2023 (3x), 24.7.2023, 19.9.2023, 9. 10. 2023, 1 x účast při místním šetření dne 30. 3. 2023, vyjádření žalované k výzvě soudu ze dne 14.3.2023) dle § 11 odst. 1 a.t., dále žalované náleží celkem 14 náhrad hotových výdajů po 300 Kč (§ 13 odst. 4 a.t.). Vše zvýšené o 21 % DPH. Náklady žalované rovněž se sestávají z hotových nákladů za vypracované znalecké posudky znalecké kanceláře Kreston (posudky č. 4257/22, vč. dodatku č. 1, č. 4258/22, vč. dodatku č. 1, č. 4259/22, vč. dodatku č. 1, č. 4260/22, vč. dodatku č. 1) v částce 72 600 Kč. Celkem náklady v prvostupňovém řízení činí 1 050 377 Kč, 50 % z toho činí 525 189 Kč.
23. V prvním odvolacím řízení byla žalovaná úspěšná zcela v částce 24 531 262,96, náklady tak tvoří odměna za zastupování advokátem, která vychází z tarifní hodnoty 24 531 262,96 Kč ve výši á 54 140 Kč za 2 vykonané úkony právní služby (odvolání a účast při odvolacím jednání), dále 2 náhrady hotových výdajů po 300 Kč (§ 13 odst. 4 a.t.), vše zvýšené o 21 % DPH. Zaplacený soudní poplatek za odvolání ve výši 51 351 Kč. Celkem náklady v prvním odvolacím řízení činí 183 096 Kč.
24. Konečně v dovolacím a druhém odvolacím řízení byla taktéž žalovaná plně úspěšná co do částky 452 909 Kč, náklady rovněž činí odměna za zastupování advokátem, tarifní hodnota vychází z částky 452 909 Kč ve výši á 10 140 Kč za 4 vykonané úkony právní služby (dovolání, doplňující vyjádření ze dne 4. 12. 2024, vyjádření ze dne 29. 5. 2025, účast na odvolacím jednání dne 10. 6. 2025), dále žalované náleží celkem 4 náhrady hotových výdajů 2x po 300 Kč a 2x po 450 Kč (§ 13 odst. 4 a.t.), zvýšeno o 21 % DPH. Zaplacený soudní poplatek za dovolání ve výši 14 000 Kč. Celkem náklady v dovolacím a druhém odvolacím řízení činí 64 893 Kč.
25. Celková náklady řízení činí 773 178 Kč. Odvolací soud nepřiznal žalované další požadovanou odměnu za vynaložené úkony, a to za vyjádření žalované a návrh na pokračování v řízení ze dne 22. 8. 2019, vyjádření žalované k přerušení řízení ze dne 4. 3. 2020, návrh na přerušení ze dne 6. 11. 2020, ze dne 13. 4. 2022, ze dne 27. 5. 2022, neboť se nejedná o úkony dle § 11 a.t. a návrh na opravu záznamu z místního šetření, vyjádření bez výzvy soudu ze dne 26. 5. 2023, ze dne 19. 7. 2023, závěrečný návrh ze dne 9. 10. 2023, vyjádření k odvolání žalobkyně ze dne 22. 1. 2024, ze dne 3. 6. 2024, replika žalované ze dne 14. 11. 2024 v dovolacím řízení, které hodnotí jako úkony právní služby, které nebyly účelné. Vyjádření obsahovala shrnutí dosavadních známých skutečností, činěna byla bez výzvy soudu.
26. Vzhledem k tomu, že se změnil neúspěch žalobkyně na 75 % a žalované na 25 %, odvolací soud postupem dle § 220 odst. 1 písm. a) o.s.ř. rozsudek soudu prvního stupně změnil ve výroku IV a V

jen tak, že výše náhrady nákladů státu (z celkových 23 704 Kč) je 17 778 Kč u žalobkyně a 5 926 Kč u žalované.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat dovolání k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu I. stupně ve lhůtě dvou měsíců ode dne jeho doručení, avšak jen za splnění podmínek a z důvodů uvedených v § 237 o. s. ř. - jestliže napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

V části týkající se výroku o nákladech řízení **není** proti tomuto rozsudku dovolání přípustné.

Praha 10. června 2025

Mgr. Martin Jachura v.r.
předseda senátu